

VĚSTNÍK

SOKOLSKÉ ŽUPY KOMENSKÉHO.

ŘÍDÍ REDAKČNÍ KRUH Z ČLENŮ ŽUP-
NÍHO PŘEDSEDNICTVA.
VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ. ČÍSLO 50 H.
ROČNÍ PŘEDPLATNE 5 K.

M Urban :

Náš župní Věstník.

Na mimořádné valné schůzi župní, konané dne 28. listopadu 1920, schváleno bylo téměř jednomyslně usnesení, aby naše župa vydávala i nadále Věstník v dosavadní formě. Tím převzali však všichni bratři a sestry a všechny jednoty také určité povinnosti vůči Věstníku a o těch chci se rozhovíti.

Věstník má býti věrným obrazem života a činnosti sokolské v celé župě. Toto račte vzít na vědomí všichni bratři a sestry od župních činovníků počínajíc, až po bratry i sestry v nejzapadlejších jednotách či odborech. Vězte, že činnost a život župy nemůže představovati jeden, dva lidé, ať redaktor, ať jednatel župní, či kdokoliv jiný. Nikoliv. Na župní schůzi viděl jsem téměř samé inteligentní tváře, důkaz to, jak veliký počet inteligence je v našich řadách, avšak tažme se, kdo a kolik jich přispělo dosud z těchto inteligentních a vzdělaných bratří svou duševní hřívnou do našeho Věstníku? Až na nepatrné výjimky, nikdo. Volám tedy na prvním místě vás, bratři z řad inteligence, ke konání povinností vůči Věstníku.

Pravíte, že nevíte o čem psáti? Nuže, považte třeba jen toto: Župa naše má na 64 jednot a oborů. Každá naše organizační jednotka má svého bratra vzdělavatele, z pravidla z řad učitelstva, nebo z řad jiné inteligence. Jejich povinností jest, jak známo, pronést před šikem tolik a tolik proslovů, v besídkách tolik a tolik přednášek o všemožných otázkách života sokolského, národního, kulturního i sociálního. Nenajde se mezi těmi 64 vzdělavateli žádný, jehož proslov či přednáška by obsahovala něco nového, originálního, odlišného, ne tak vše na jedno kopyto, jak se říká! Nenajde se? Najde, to by bylo smutné, aby se všude jen sahalo k my-

šlenkám cizím, k cizímu peři a k vyšlapaným cestičkám. Vždyť přece o téže věci jinak se musí mluvit před šikem starých borců v Praze a jinak před šikem začátečnicků ve Zlámané Lhotě. Tak jen, prosím, těchto svých myšlenek, pokusů a zkušeností neskrývat, na světlo s nimi, aby ten žádoucí věčný ruch byl patrný a k užítku všem, zvláště těm, kteří ve stejných poměrech pracují a nevědí si někdy rady. K tomu máte svůj Věstník, k tomu jste si jej založili, aby se o vašich myšlenkách a zkušenostech dověděla celá naše župní rodina sokolská.

Často se stane, že musí i náčelník zakročiti a promluvit bratřím do duše a doporučoval bych, aby se tak často stávalo, zvláště tam, kde je náčelník starý borec, Sokol tělem i duší a u všeho členstva ve vážnosti. Takový jeho příležitostný proslov působí často více, než řada přednášek. Uvedu příklad ze skutečnosti:

V menší jednotě sokolské v župě západomoravské přihodilo se, že mladá sestra-záčátečnice, které ještě sokolství nepřešlo do krve, po letoším sletu účastnila se klerikální slavnosti v národním kroji. (V záp. Moravě, jak známo, už se kroj nenosí, leč při slavnostech.) Vyloučit ji za to ze Sokola? Nikoliv. Br. náčelník, povoláním rolník, vychází z přesvědčení, že Sokoly se nerodíme, nýbrž stáváme se jimi výchovou. Dá tedy nastoupiti v tělocvičné bratřím i sestrám a před jejich šikem promluví prostým, ale z hloubi srdce jdoucími slovy asi takto: „Bratři a sestry! Není tomu dávno, co jsme se vrátili z matičky Prahy z VIII. sletu. Přinesli jsme si upomínky na slet i na Prahu nejkrásnější, na které se po celý život nezapomíná. Pamatujete se, jak jsme si s úctou prohlíželi v Praze památná místa historická a jak jsme si zvláště všichni s úžasem prohlíželi onu malou jizbu, v níž uvězněno bylo po bitvě bělohorské 27 předních a nejlepších Čechů, kteří do jednoho pak umřeli na Staroměstském náměstí pod mečem katovým? Nechtěli jste věřiti ani, že by to bylo možno, aby na tak malé tmavé místo směstnalo se 27 lidí a přece tomu tak bylo. Jako s divou zvěří bylo s nimi naloženo, až nám krev stýdla v žilách při vzpomínce na tu ukrutnost a národní hanbu. A to vše proto, aby ukojena mohla býti krvelačná pomstychtivost katolické Vědňe a Říma. Kdo z vás, bratři a sestry, může zapomenouti toho mocného dojetí? A přece, co musím slyšeti! Za krátko po návratu z Prahy a ze sletu zapomena se sestra naší jednoty a jde, jde v národním kroji na klerikální slavnost dělati „parádu“ těm, kteří dodnes poslouchají hlasu, tisíckrát prokletého Říma, toho Říma, jenž byl, jest a bude úhlavním nepřítelem českého národa. Hořko mi bylo, bratři a sestry, u srdce, když jsem toto slyšel, věřte . . .“ — A výsledek proslovu? Sestra, jež se provinila, s pláčem vystoupí z šiku, podává bratru náčelníkovi ruku, prosí za odpuštění a vážně slibuje, že se více proti cti Sokola neprohřeší, že tak učinila z nevědomosti.

Nuže, bratři náčelníci a vzdělavatelé, nestane se vám do roka řada podobných případů, kdy jste nuceni zakročiti a zvláštním, pěkným, přímo ze srdce vytrysklým proslovem uchvátíte členstvo?

Proč bychom i my o takových pěkných, intimních chvílkách vašich nesměli zvědět? Do Věstníku s tím! Jsme také Vaši bratři a sestry a chceme se nad vašim mravním úspěchem s vámi radovati.

Všimáte si sokolského života i v jiných jednotách; toto se vám líbí, ono nikoliv. Povinností vaší je, přijít a říci nám to veřejně, abychom se všichni ze zkušenosti všech i z chyb druhých, nejenom svých vlastních, učili. Věstník tedy musí střežit čistotu života sokolského v celé župě a posuzovati sokolskou činnost jednot, jednotlivců, káráti zjevů nezdravé a vyzdvihovati pozoruhodné.

O to se především musejí starati bratři z řad inteligence. V tomto posledním čísle I. ročníku volám je hlasitě k spolupráci pro rok nový.

Příště dále.

Sokolský odznak.

Tolik se již namluvilo o sokolském odznaku a stále nadarmo. Nesmíme si to zatajovati, bohužel, že v této věci neposloucháme hlavu Č. O. S. a zprávám našich časopisů. Potkám bratra s odznakem. Pozdravím „Na zdar!“, avšak k svému údivu nedostanu vůbec žádné odpovědi, nebo dokonce — „má účta“. Co jest v tom případě naší povinností? Nechat ho klidně přejít, po případě jej ignorovat? Nikoli. Okamžitě jej zastavím a: „Bratře, dovol, legitimaci!“ Má-li ji v pořádku, domluvím mu, vyslechnu jeho omluvu a propustím s podotknutím, aby buď odznak schoval nebo si ho vážil.

Nemá-li legitimace, tu mu ihned odznak vezmu proti náhradě Kč 1.20. Vyžádám si jeho jméno a jméno jeho jednoty. Odznak odevzdám jednateli nebo náčelníku své jednoty, která už patřičné kroky zařídí.

Bratři! Řiďte se alespoň těmito směrnicemi a provádějte kontrolu důsledně a bez milosti, protože máme teď tolik t. zv. „bratrů“, že je až úzko členu, který byl v jednotě před válkou, kdy, jak praví br. Neumann v posl. Věstníku mohl na sokolský odznak i klenoty půjčit a to bez záruky, taková důvěra veň byla.

Bratři! Odznak „Na stráž!“ tu důvěru musí zase mít, a k tomu dopomůžeme pouze my sami, budeme-li se řídit jeho heslem! Nejvíce hřeší na to členové přispívající, kteří obyčejně nečtou sokolských časopisů, kde skoro v každém čísle bývá stať o nošení sokolských odznaků, k těm obracíme ponejvíce své zraky, kontrolujeme a zabavujeme bez milosti.

Bylo by už na čase, aby členství přispívající bylo zrušeno, neb alespoň zbaveno práva nosit odznak, protože to jest pouze členstvo platící a za těch pár haléřů, jimiž se měsíčně vykupuje, nadějí jednotě obyčejně trochu ostudy.

Proto bratři! „Na stráž!“

A. Dočkal.

Ke článku br. Dočkala dodáváme: Jsme přesvědčeni, že dnes je mezi členstvem více Nesokolů než Sokolů a že ti Nesokolové mezi sebou budou

i dále nesokolsky jednat, třeba s odznakem na kabátě a že i mezi bratry Sokoly se nenajde dosti takových, kteří by proti Nesokolům s odznakem tak energicky vždy zakročili, jak br. Dočkal radí a proto se vřele připojujeme k návrhu bratra Chalupného, jenž v Trocnově žádá za zrušení odznaků. Jeho pozoruhodné důvody zasluhují, aby byly všeobecně známy a proto je tu otiskujeme. Krátce by se daly shrnout ve slova: Sokolství v srdci a ne na kabátě!

Dr. Chalupný píše mimo jiné: Navrhují a to hodně nahlas jednu takovou cestu (rozuměj k očistě), kterou jsem ostatně navrhl již loni: Zrušit odznak a nosit sokolství ne na kabátě, nýbrž v srdci! Nikdo nemůže popřít, že právě sokolský odznak je příčinou přílivu nejnepovolanějších živlů do našich řad. Čerta jim jde o to, aby se zevně Sokoly zdáli, jim jde jen o to, aby pyšným štítem sokolským kryli své nečisté nitro a třeba agitovali jim obchodně atd. aneb aspoň aby hověli marnivosti a duševní prázdnotě a blýskali se před veřejností odeskem práce, na niž nejen nemají podílu, ale kterou sami podvracejí.

Mladík, jenž na korse chce „dělat vodu“ mezi děvčaty odznakem tak jako křiklavou kravatou, náramkem nebo jiným kusem toalety, nebo slečinka, která vstoupila do Sokola jen proto, aby mohla po ulici nosit odznak a tím „morálně“ nutit čtvrt milionu mužů-Sokolů, aby ji pozdravovali (věru důvtipně vymyšlená vějíčka na hejly!), to jsou ještě nejnevinnější tvorové toho druhu. Co však teprve říci o keřasech nebo prohnaných agitátorech, kterým odznak sokolský je živnostenskou legitimací? Č. O. S. varuje, aby členové nechodili s odznakem na stranické schůze politické, aby ho nezneužívali k reklamě atd. Co jiného dokazují všechny ty zákazy nežli, že takové nepravosti se dějí, že se budou dít i na příště, dokud nebude odstraněna jejich příčina? Proto volám: zrušte odznak, ať tento neblahý plíšek, za nímž se ženou statisíce neupřímných lidí, nerozežere nám upřímnost a opravdovost sokolskou! Já sám osobně jsem si tuto palčivou otázku rozhrěšil dávno: jakmile po 28. říjnu 1918 nahrnuly se do jednot sokolských spousty nepovolaných individuí jen k vůli tomuto plíšku, schoval jsem jej a mimo projevy zvláště významné ho nenosím a nebudu nosit vůbec, neboť kdybych jej dnes pravidelně nosil na odív, pronásledoval by mne tísnivý pocit, že se tím stavím na roveň s čeládkou, která, protože Rakousko i s „metály“ zmizelo, honí se nyní po jiných „třetách z plechu“, jak napsal Svatopluk Čech, a hledí na venek paradovat odznakem té idee, kterou svým životem jen uráží a uvádí v nevážnost národa. A doporučuji všem, kdo sokolství cítí v nitru, aby ten nešťastný plíšek rovněž schovali. Když se nemůžeme dovolat nápravy vlivem ústředí, pomáhejme si svépomocí!

Cvičení Sokola pražského pro posilu českých menšin.

Širší kruhy českého lidu málo vědí o menšinové činnosti Sokolstva a jejich výsledcích: že práce ta potichu koná se již 24 léta, aniž by byla sledována, oceněna a národem podpořena. Z příspěvků Sokolstva pro četné jednoty menšinové zakoupeny neb zbudovány byly tělocvičny, aby členstvo jednoty mělo kde cvičiti, když němečtí hostinští Sokolu místnosti propůjčiti

odpirají. — Založeno na sta knihoven ze spisů Sokolstvem sebraných a na sta výprav Sokolstva k návštěvě svěcených jednot v ohroženém území bylo vykonáno. Tyto výpravy mají veliký význam, předně posilují se české menšiny, Sokolské jednoty, jimž v první řadě návštěvy platí. V jednotách po těchto návštěvách jeví se velká činnost, s chutí se pracuje ve všech menšinách, jimž návštěvy učiněny, vidí, že nejsou opuštěny a odkázány na vlastní síly. Přesvědčeny pak jsou, že mají po svém boku upřímné rádce a přátele, kteří je tuží ku práci národní, osvětové, obranné a v těchto náležitě podporují. Daleko více pro povznesení Českých menšin vykazují zájezdy, jichž účastnili se lidé opravdoví — i dělnického ducha — mající zájem pro otázky národnostní. Kdyby nebylo tolik silných Českých menšin na všech stranách naší vlasti, — kdož, zdali by pohraniční okresy zněmčené po skončení války nebyly nám odebrány.

A jako Československá Obec Sokolská se svým odborem menšinovým pečlivě se stará o menšinové jednoty, jichž má dnes již 130 (mimo vídeňské), o jejich rozvoj též se stará mateřská jednota Sokol Pražský a její tělocvičný ústav Dra. Miroslava Tyrše. Menšinový odbor Sokola Pražského pořádá každoročně zájezdy do míst národnostně ohrožených, k nimž vysílá vzorné družstvo cvičenců po Čechách — [Moravě — Slezsku — a na Slovensko, aby šířilo myšlenku Sokolskou, a aby kypřilo půdu pro zakládání nových jednot Sokolských.

Každoročně o prázdninách — někdy též i v jiné době — vzorné družstvo cvičenců koná 14denní zájezdy tam, kde sokolská věc potřebuje vzpružení. Ve všech místech, kam družstvo zavítá, koná se tělocvičná akademie, zpravidla za velké účasti obecnstva, které říkálo — kde Sokolů dosud není — obecnstvo získá a nadchne pro sokolskou ideu, dosud bohužel ei ne všude správně oceněnou. Letos o prázdninách konaly se dva zájezdy a to převážnou většinou do měst a obcí převahou Němci obydlených, neb kde Němci tvoří zlomek obyvatelstva, a to do měst v rozhraní národnostním.

Menšinový odbor Sokola Pražského vyslal „Vzorné družstvo cvičenců“ své jednoty (12ti členné) za vedení br. Pálky o letošních prázdninách do těchto míst: v Čechách: Štoky-Bystrce, Lanškroun, Hylváty, Vyprachovice, Jablonné n. Orl. Na Moravě: Znojmo, Miroslava, Bitov, Jemnice, Poštorná, Pohofelice, Hustopeč, Mikulov, Komárno, Horní Heršpice, Svitava, Písařov, Třešň, Batelov, Kopřivnice, Nový Jičín, Místek. Na Slezsku: Opava, Bilovec, Svinov, Dolní Suchá, Orlová, Lazy, Dombrová, Karvinná a Petřvald.

Upozorňujeme, že družstvo Tělocvičného ústavu Dra. Miroslava Tyrše konají tuto apoštoolskou práci nezištně; celý čistý výtěžek případně té jednotě, v níž se akademie koná.

Letos o vánocích vzorné toto družstvo hodlá na 4 až 6 dní zajeti do Krkonoš; příštím rokem o prázdninách vykonávat bude zájezdy do krajů národnostně ohrožených v naší československé republice. Kéž tato obětavost sokolských dorostenců přinese žádoucí výsledek sokolství — národnostní věci zdaru a posilu českým menšinám! — Na zdar!

Z Čsl. Obce Sokolské.

Dohoda českého a jihoslovanského vojska. Ve dnech 22. a 23. listopadu konala se v Lublani společná schůze zástupců Svazu jihoslovanského Sokolstva a Československé Obce Sokolské za účelem uskutečnění opětného sloučení obou těchto velkých sokolských těles v jediný velký svaz, který má býti základem postupného sloučení všeho Sokolstva slovanského.

Ustavení svazu. Svaz ihned se ustavil, zvoliv starostou bratra Dra. Josefa Scheinera, místostarostou Dra. C. Lazara, náčelníkem dra. Vaníčka, náměstkem dra. Murnika, jednatelem V. Štěpánka a pokladníkem Fr. Maška. Sídlo svazu je v Praze. Orgány svazu jsou časopisy: Sokolský Glasnik v Zábřezě a Sokolský Věstník v Praze. Odpoledne bylo jednáno o nových úkolech, jež čekají svaz a bylo zdůrazněno zejména přání na zřízení společného ústavu tělovýchovného v Praze, z něhož by vycházeli apoštolové sokolské věci do ostatního Slovanstva. Dále vytyčeny byly hlavní body programové činnosti svazu a shrnuty vytyčeny byly ve společném projevu, který bude též den v listech českých i jihoslovanských současně uveřejněn. Jednáno o příštím sletu všesokolském, který by měl býti konán na jihu slovanském a o společném podniku k uctění osvobozovacích bojů na Kosově poli.

Zprávy župní.

Bratři, sestry! Čs. Obec Sokolská svěříla ochraně naší župy menšinové jednoty na Těšínsku, v kraji, o kterém jsme prohlašovali v minulých dvou letech, že kraj ten jest nám drahý a že za něj ochotni jsme přinést největší oběti. Aby nikdo nemohl nás vinit z falešných frází a šarlatanství, jest třeba, abychom skutkem dokázali, že opravdu chceme kraji těšínskému pomoci — abychom mu také skutečně pomohli. Jak? Pomozme svým svěrenkám jednotám sokolským a jistě přijde pomoc naše k dobru celému kraji.

Jednoty sokolské na Těšínsku nemají na mnoze nářadí tělocvičného, nemají knihoven — a nemají ani peněz na zaopatření těchto věcí. Nuž pomozme jim penězi, knihami.

Žádám jako menšinový župní důvěrník bratrské výbory jednot, aby uspořádali ve svých jednotách sbírky peněžní a výtěžky těchto sbírek aby odvedli v krátkém čase župnímu pokladníku bru. Lungovi do Kyjova a mně to oznámili dopisnicí.

Doufám, že nebude žádnému bratru, žádné sestře za těžko věnovati na tento účel aspoň jednu korunu. Vždyť jest to jenom jednou za rok. Kdo máš přebytečnou knihu ve své knihovně, neodkládej ji, ale věnuj ji bratřim a sestrám na Těšínsku a odevzdej ji jednotě Sokol v Břeclavě, která pak knihy odešle župě Moravsko-slezské.

Konečně upozorňuji br. výbory jednot, že Čs. Obec Sokolská vydala ve prospěch menšinového základu kolký po 1, 2, 5 K, jež hodí se ku nalepování na členské legitimace k rozprodeji při podnicích atd. a doporučuji jich hojně užívání. Na zdar!
Dr. Pyskatý.

Z župní valné hromady v Uherském Hradišti dne 28. listopadu 1920. Bratr župní starosta Dr. Kozánek zahájil schůzi vzpomínkou na br. Kratochvíla, jemuž právě v Přerově odhalen pomník. Jeho památka uctěna povstáním. Zápis minulé valné hromady schválen. Jednání o změně župních stanov odloženo do příští valné hromady se zřetelem k tomu, že Č. O. S. připravuje vypracování vzorných župních stanov. Schváleno rozdělení župy na župu Kom. a župu Břeclavskou. Návrh podá se Č. O. S. Usneseno pořádati župní slet r. 1921 v Kyjově a r. 1923 v Uh. Hradišti u příležitosti 50letého výročí založení jednoty kyjovské a hradištské. Župní Věstník vydáván bude dále v dosavadní formě. Br. Urban podává zprávu o schůzi ž. redaktorů v Praze. Br. Dr. Pyskatý o menšinové akci pro jednoty na Těšínsku. K jeho návrhu zvolen osmičlenný menšinový výbor župní po 2 z každého okrsku. Účast na valné schůzi byla značná, průběh celkem klidný.

Všem pokladníkům! Správní období chýlí se ku konci a celá řada jednot nezaplatila dosud příspěvky do župy, ač se tak státi mělo již do 15. května t. r. chtěly-li získat 5 procentní slevu. Jsou to jednoty: Kunovice 540,—, Rohatec 234,—, Poštorná 375,—, Střílky 255,—, Bojanovice Dolní 258,—, Újezd 186,—, Nivnice 138,—, Prušánky 114,—, Hrušky 219,—; za rok 1919 pak Vlčnov 22,—, Kostice 21·80,—, Lanžhot 62,—. Více přesnosti a dochvilnosti, bratři pokladníci!

Lunga, pokl. župy.

Zpráva o vzdělávací činnosti za září a říjen. Za září zaslalo výkaz 25 jednot, za říjen 25 j. Přednášek bylo celkem 39, proslovů 76, divadelní představení 20, besídek 5, vycházky 2, rozhovor 1. Oslava 28. října byla provedena ve všech 27 jed. výkaz zaslavších buď veřejně (tábory lidu: Bojkovice, Brod, Hradiště, Kunovice, Kyjov, Luhačovice, Napajedla, Ostroh), nebo přednáškami, divadly, besídkami s hudbou, zpěvem a recitacemi, proslovy, sliby sokolskými. Do činnosti své zařadila jednota Břeclavská pohádkové večery (v říjnu 3) pro žactvo, což jest vítati a doporučení, Hradištská jednota začala zase loutkovým divadlem pro mládež. Nastala doba vhodná pro hojně užívání knihovny, jež jest pramenem sebevzdělání. Ondráček.

Z Jednot a okrsků.

O první pomoci, knížečku, vydanou Odbočkou čs. červeného kříže v Brně, doporučujeme všem jednotám i všemu členstvu. V drobném prodeji stojí kus 1 Kč, při hromadných objednávkách nejméně 100 kusů, poskytuje se 20% slevy. Objednávky vyřizuje Místní spolek čsl. červeného kříže pro Velké Brno, Náměstí 28. října čís. 23.

Kyjovská jednota s povděkem oznamuje, že pořádání veřejného župního cvičení v Kyjově 1921 bylo valnou hromadou v Uher. Hradišti jedno-

myslně schváleno a činí hned přípravy, aby tento sokolský svátek povznesl jednotu i její odbory mravně i hmotně, aby si v každém ohledu „pomohla na nohy“. — Ustavily se již odbory zábavní, tiskový a ustavení dalších je v proudu. Vedle cvičení sokolského hodlá jednota připravit velkou slavnost lidovou „Slovácký rok“, čímž nabude župní slet rázu velkého národního svátku Moravy.

Luhačovice. Tělocvičná jednota Sokol v Luhačovicích pořádala dne 17. října t. r. místní závody „v pětiboji“. Závodníků všech bylo 38. Největší počet bodů docílili: Muži: bratr Matulík Čeněk 56.5 bodů, br. Černocký Vláďa 47.5 bodů. Ženy: sestra Vokurkova Máňa 37 bodů, sestra Hládkova Hana 31 bodů. Dorost: Kolář Josef 43.5 bodů, Kovářík Frant. 38.5 bodů. Dorostenky: Jufíkova F. 43.5 bodů, Vokurkova Boža 43 bodů. Běh, dráhu na 100 yardů přeběhli jako první: Z mužů: Matulík Čeněk za 12¹/₂ vteřiny. Ze žen: Hládkova H. za 16 vteřin. Dorost: Kolář Josef za 14¹/₂ vteřiny. Dorostenky: Majzliková M. za 15¹/₂ vteřiny. — Následkem špatného počasí byl běh hodně stížen. „Na zdar!“ Petr Matulík, náčelník.

Ze Starého Města. Na stavební fond „Sokola“ ve St. Městě darovali: studenti staroměstští z výtěžku divad. hry „Ta naše Máňa“ 50 Kč, Vzdělávací spolek „Horymír“ ze zahradní slavnosti 100 Kč, svatebčané ze svatby bra. MUDra. Ant. Němečka ve St. Městě 200 Kč. a mládenci té samé svatby 100 Kč. — Snad nebudou poslední! Dočkal Alois, t. č. jednatel.

Odbor tělocvičné jednoty „Sokol“ ve Svatobořicích konal v neděli odpo. 7. listop. ve škole členskou schůzi, na které přednášel br. Zaoral o „Bílé Hoře“. Účast členstva, zvláště staršího, nebyla nikterak uspokojivá. Myslím, že není třeba, aby se znovu členstvu jeho povinnosti připomínaly.

Na zdar! Křen Frant.

Naši američtí přátelé. Na popud br. Jos. Homoly, místostarosty jednoty „Sokol“ ve Veselí n. M. uspořádali američtí bývalí bratři a příznivci Sokola sbírku na naši vlastní tělocvičnu. Výzvou v amerických dennících „Samostatnosti“ a „Svornosti“ sebráno mezi krajany 3.600 K. Zásilka doprovázena dopisem z Chicaga ze dne 14. X. 1920, který vyjadřuje prostými, ale vřelými slovy pravé pochopení lásky k vlastní lidu za mořem a zájem pro naši dosud nedocenenou ideu sokolskou. Věta z jejich dopisu: „doutáme, že přijmete náš malý dárek z lásky...“ mluví za mnoho tisíc slov. Bratři, rodáci! Tiskneme vám za oceanem vaše mozočné pravice, tvrdé jako ty z lásky nám darované, z poctivé práce vyrostlé dolary, které promluvily zde za vás. Buďte ubezpečeni, že naše bratrská láska náleží Vám, lidem pevné vůle, činu a hlasatelům svobody. Na zdar!

Výbor tělocv. jednoty „Sokol“ ve Veselí n. M.

Darem přispěli: Frank Řičica, Jos. Marhold, Františka a František Hrančíkovi (bývalí členové výboru „Sokola“) Mikuláš Kozumplík, Vinc. Lučka, Jan Kozumplík z Owoso, Mich. Jos. Fast z Borovna, Rudolf Korvas, Tom. Horký, paní L. Hrdinová, Fr. Štěpánek z Belmont, Ferd. Wolf, Bohuš Hák, Frank Štěpánek, Jos. Wagner a pan W.

Za redakci odpovídá br. M. Urban v Kyjově. Tiskl R. Veselý ve Strážnici.